

Posudek oponenta na diplomovou práci Martina Bendy *Potenciál a limity severské spolupráce*

Kolega Benda svou diplomovou práci věnoval regionu, o nějž má hluboký a dlouhodobý zájem, což prozrazuje nejen jméno jeho druhého oboru, ale i on sám ve své práci, když zmiňuje svou participaci na popularizačních aktivitách vůči severským státům. Je jen škoda, že tento hlubší zájem zůstal v práci ne zcela využit, ba občas jí byl (paradox paradoxů!) i trochu na škodu, když vedl k jejímu přetížení detaily bez vztahu k hlavním otázkám do té míry, že se hlavní otázky práce do jisté míry vytratily ze zřetele.

Na vině je zde ovšem už sama formulace otázek (srv. s. 8 a 69), které nejsou zakotvené v soustavnější diskusi a rozvedeny smysluplnou operacionalizací a zejména v případě druhé a třetí otázky s využitím slova „ještě“ jsou formulovány velmi rétoricky až apelativně, přičemž ovšem posouvají své zodpovězení na hranici banality. „Má dnes někdo ještě zájem na rozvoji Severu jako regionu? Je v současných a budoucích mezinárodních vztazích pro Sever ještě místo?“ ptá se autor, ale čtenář i bez jeho znalostí severského kontextu ví, že tyto otázky ve skutečnosti nejsou otázkami, na něž by šlo odpovědět ano/ne, ale spíše otázkami míry. Je příznačné, že autor na tyto otázky v závěru vlastně neodpoví, spíše se zde (příliš pozdě) dostane k jejich analytickému sledování ve vztahu k EU.

Problémem je rovněž využití teorie – autor se hlásí k jejímu eklektickému využívání, což by nemusel být problém. Problém je spíše v tom, že autor teorii příliš nevyužívá, rozhodně ne k soustředěnému sledování svých otázek a jejich zodpovídání. Jakkoli na několika místech shrne některé teoretické koncepty, působí to spíše jako povinná úlitba konvenci, než jako něco, co by bylo v práci cíleně využito.

Práce sama se pak velmi často rozpadá do plejády zajímavostí o severu, v čemž se utápí její hlavní linka. Příznačný je kupříkladu moment, kdy autor na s. 27 přejde od popisu vztahu veřejného mínění a seveřanské identity k popisu pro-severských spolků v ČR, v nichž se angažoval.

Jakožto člověk trpící podobným problémem má oponent velkou míru pochopení pro další aspekt práce: autor je významně determinován svou prací novináře. To jej na jednu stranu zbavuje některých běžných chyb některých jeho kolegů, kteří nemají žádnou zkušenost se psaním, na druhou stranu vede k obrátům a formulacím, které jsou v odborné práci naprosto nepatřičné („tato stavba /severská identita/ neplave na vodě“ – 15, „většina nadšených zastánců skandinavismu následující kapitole nejspíš přeskochí“ – 31 apod.). Zdá se, že autor by byl schopen napsat poutavým jazykem a se znalostmi detailů velmi kvalitní publikaci o severských státech např. jako doplňující materiál pro zeměpis středních či základních škol; v takovém textu by se ostatně to, co je pro diplomní práci nectností, mohlo stát snadno ctností (např. zaměřenost na detaily, ba až jistá posedlost detaily, které nemají přímý vztah k hlavní lince práce).

Autor prokázal dobrou znalost tématu a přečetl značné množství odborné literatury. Vzhledem k zásadním problémům ve výstavbě celého textu nicméně nelze jeho erudici ocenit tak, jak by si jinak zasloužila, a musím komisi odkázat své váhání mezi známkami *velmi dobře* a *dobře*.

Ondřej Slačálek